

pisal svojo prvo poljudno knjigo „Kořálečni mor“. Leta 1848. se je tudi bavil s politiko in pisal proti frankobrodskemu zboru. L. 1850. je tudi on sodeloval pri ustanovitvi društva „Dědičtvi sv. Cyrilla a Methoděje“. V Brnu je bil do l. 1859., kjer je vodil sirotišnico, ustanovljeno od grofa Sylva-Tarouca. V tem času je izdal „Moravské národní pohádky a pověsti z okolí rožnovského“. Ta zbirka narodnega blaga se je jako priljubila in je bila dolgo ena najbolj čitanih knjig. L. 1852. je začel izdajati koledar „Moravan“, katerega je urejeval do l. 1860. Za „Dědičtvi“ je bil obljubil Vaclav Štulc spisati življenjepis sv. Cirila in Metoda, a ga dolgo ni mogel dokončati. Vsi opomini Kuldovi so bili zastoj. Nekoč ga dobi Kulda nepričakovano pri grofu Sylvi-Taroucu. Kulda zakliče takoj: „Nobene milosti! Danes Vas imamo. Toliko časa Vas tu zapremo, dokler ne skončate spisa.“ Štulc je bil res toliko časa kakor jetnik pri grofu, dokler ni spisa dokončal. — Kulda je bil nasprotnik slovaškega razkola. Kakor je deloval na to, da ohrani narodno enoto med Češko in Moravo, tako je hotel tudi Slovake združiti s Čehi. Najhujši slovaški separatisti so bili pa luteranci, zlasti doktor Radlinský. Slovaki so se ločili od Čehov. — Kulda je bil tudi duša „Ustřední Jednoty Katolické“ v Brnu, katera je vzdrževala tudi ljudsko knjižnico.

Poljski violinist Bronisław Hubermann koncertira zdaj z velikim uspehom po Italijanskem. V Genovi je doživel redko čast. Ob navzočnosti vseh občinskih odbornikov je smel igrati na Paganinijeve gosli. To dovolijo samo najslavnejšim goslarjem.

Muzej Adama Mickiewicza v Parizu. V „Biblioteki poljski“ na Quai d'Orléans v Parizu so po občnem zboru tega društva, na katerem je grof Mycielski predaval „O poljskih slikarjih v Parizu od l. 1830. do 1860.“, slovesno otvorili „Mickiewiczev muzej“. Sin pokojnega poljskega pesnika, Władysław Mickiewicz, je mnogo let nabiral spomine po svojem očetu: pisma, rokopise, slike, risbe, časopise, merjaje itd. Pridružil je tem spominom tudi celotna izdanja Słowackega, Krasińskiego, Gaszczyńskiego, Zaleskega in drugih pisateljev, s katerimi je bil prvi poljski pesnik v osebni zvezi.

Gospodarska borba za rodno zemljo na Poljskem. Pruska vlada je izdala celo vrsto izjemnih zakonov proti Poljakom, da zatre njihovo narodnost v pruskem kraljestvu. Milijone je država žrtvovala, da se pokupijo poljska posestva in naselje s Prusi. Pokupili so v resnici 22.000 ha poljske zemlje. A tudi Poljaki so razvili živahno delovanje v svojo rešitev. Doslej je že ena tretjina te pokupljene zemlje zopet v rokah poljskih posestnikov. Posebno Poljaki iz varšavskega kraljestva z mnogimi denarnimi žrtvami pomagajo svojim rojakom na Pruskem.

Poljaki in drugi Slovani. „Słowiański klub“ v Krakovu je sklenil, delati na to, da dobé Poljaki v svojem jeziku slovnice in besednjake vseh slovanskih jezikov.

Slovanski rokopisi v Vatikanu. V „Archivu“ popisuje dr. Vatroslav Jagić pod naslovom „Analecta Romana“ slovanske rokopise, ki se nahajajo v Vatikanu. Posebno zanimiv je glagolski breviar v dveh knjigah iz l. 1379., v katerem je tudi povest svetega Vaclava.

Stari bolgarski rokopisi. Bolgarija ima štiri velike zbirke svojih starih rokopisov: V Rilskem samostanu, v „Narodni knjižnici“ in v muzeju plovdivskem in v knjižnici „Svetega sinoda“ v Sofiji. Mnogo rokopisov je šlo v tujino; največjo zaslugo za sedanjo ohranitev rokopisov pa ima „Sveti sinod“. V novejšem času so začeli te rokopise znanstveno preiskovati in popisovati.

Slovanska filologija in starožitnost. „Imperatorskaja akademija nauk“ v Peterburgu, „Česká akademie cis. Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění“ in c. kr. ministrstvo za nauk in bogočastje na Dunaju so dali podporo slovanskim učenjkom, da so začeli izdajati natančno bibliografijo slavističnih ved. Dobili smo nedavno v roke drugo knjigo „Věstníka slovanské filologie a starožitnosti“, kateri izhaja v Pragi. Štirje uredniki v Pragi so si razdelili delo, da s pomočjo strokovnjakov raznih slovanskih narodov izvrše to veliko delo. Splošno in primerjajoče jezikoslovje in pregled filologije baltske je prevzel prof. dr. Jožef Zubaty, slovansko jezikoslovje in paleografijo cerkveno-slovansko prof. dr. Fr. Pastrnek, slovstveno zgodovino in slovanski narodopis prof. dr. Jurij Polívka, slovanske starožitnosti pa prof. dr. Lubor Niederle. 327 strani obsegajoča knjiga nam podaja celo bibliografijo vse slavistike iz l. 1901. Tu so po tvarinah razdeljene vse knjige in tudi važnejši spisi, ki so izšli po znanstvenih listih in se bavijo s slavistiko. Uredniki so se ozirali tudi na slovansko slovstvo in navajajo članke iz naših listov, ki se bavijo s slovanskimi vprašanji. Bilo bi zelo škoda, ako bi to delo moralo prenehati zaradi gmotnega primanjkljaja. „Věstníku“ je delala precej konkurence bibliografija peterburške akademije. A čuje se, da bo tudi ta prenehala. Želimo, da bi na sestanku slavistov v Peterburgu o tem razpravljali, da dobi slovanska znanost redno ta velevažni pripomoček.

Goethe in Srbi. Kakor je znano iz Goethejeve pesmi o Asanaginici, je ta nemški pesnik poznal vsaj nekoliko tudi srbsko narodno pesništvo. Pred kratkim je objavil Filip Loewe spis „Goethe und der Sarajlija“, v katerem popisuje, kako je bival Srb Sima v Lipskem in je tam po profesorju Gerhardu spoznal osebno Goetheja. Temu je poslal tudi svojo „Srbi-

janko" z nemškimi prevodom. Goethe je napisal o njej pohvalno oceno za list „Kunst und Alterthum“ l. 1827.

Slovani v stari Bitiniji. V „Izvestju ruskago arheologičeskago instituta“ je zanimiva razprava B. A. Pančenka „Pamjatnik Slavjan v Bitiniji VII. veka“. Pisatelj govori o novonajdenem pečatu slovanske vojne kolonije v Bitiniji, katero stavi v leto 650. po Krist. Politična uprava je predstavljala nekako administrativno celoto in je imela tudi samostojno vojaštvo.

Narodnosti na Ruskem. V „Ruskem Sobranju“ je dne 16. februarja predaval general Rittich o raznih narodnostih na Ruskem. Rusija nikakor ni jezikovno edinstvena država, kakor si mislimo mi južni in zapadni Slovani. Od vseh prebivavcev tega ogromnega carstva jih govori 66% slovanska narečja. Na samem Kavkazu živi množica različnih plemen, katera govorijo 77 narečij. General Rittich je obžaloval, da doslej Rusija ni skrbelo dovolj, da bi porusila vse te narodnosti. Zlasti proti mohamedanskim plemenom in proti Nemcem se ni storilo dovolj. Zdaj mora ljudska šola popraviti, kar se je zamudilo. Predavatelj je pozival tudi k samoobrambi Rusov proti judom.

Boj na Kosovu. Kosovo polje, kjer je Turčin uničil staro srbsko kraljestvo, je zopet pozorišče krvavih bojev. Ko nam prihajajo poročila o ljuti borbi za svobodo, ki besni v Stari Srbiji in v Makedoniji, se spominjamo izdajstva na Kosovu, ki je podvrglo Turčinu Srbijo. Krasne narodne pesmi, ki nam opevajo te boje, je sedaj srbski pesnik Sr. J. Stojković združil v veliko epopejo: „Lazarica ili Boj na Kosovu, narodna epopeja v 20 pesama.“ Zbral je različne odlomke in jih združil v harmonično celoto.

Za učenje ruščine je izdal Nemcem profesor Oskar Aschbot „Rusko Antologijo“ z akcentuiranimi teksti in z besednjakom. Tako se učenci nauče iz knjige tudi ruskega naglasa, kateri je precej težak.

Srbski tisk. Učitelj pevanja na novosadski gimnaziji Izidor Bajič je začel izdajati „Srpski muzički list“. — Srbi so si osnovali dve novi tiskarni. V Budimpešti so ustanovili „Srpsko štamparijo Dositije“ s 600 delnicami po 50 K. V Zagrebu pa je osnovalo „Srpsko Kolo, društvo za izdavanje srpskih novina i knjiga“, tiskarno z osnovno glavnico 50.000 K v delnicah po 50 K.

Balkanska jezera. Balkan ni tako pust, kakor si ga predstavljamo mi, ki o njem kaj izvemo samo takrat, kadar poročajo časopisi o grozodejstvih, ki jih izvršujejo tam mohamedani. Med visokimi gorami so krasne, rodovitne doline. Balkan je preprežen z rekami in potoki, in ima mnogo krasnih jezer, katera bi od daleč privabljala tujce, ako jih ne bi zadrževal strah pred nesrečno turško vlado. „Srbska kraljeva akademija“ je izdala nedavno atlant profesorja dr. Jov. Cvijića, v katerem so zemljevidi makedonskih, starosrbskih in epijskih jezer. Glavna jezera

so: Ohridsko, Prespansko, Malo, Ostrovsko, Petrusko, Dojransko, Kostursko, Ardjansko, Amatovo, Tuzlubojsko in Janjinsko jezero ter Skadersko blato.

Oče stenografije, Fr. Ks. Gabelsberger, katerega umetnost se vedno bolj razširja, je sedaj, davno po svoji smrti, dobil zaslužen priznanje. Več kot sedemdeset mest je imenovalo po njem kako ulico, v rojstnem mestu Monakovem so mu postavili bronast spomenik, ustanovili „Gabelsbergerjev muzej“, in zdaj postavijo njegovo oprsje še v „Vežo slave“ (Ruhmeshalle) med najslavnejše može. Gabelsberger je bil rojen 9. febr. 1789 iz revne rodbine. Vzgojili so ga redovniki. V samostanskih šolah v Attelu in Ottobeuru je dobival prvi pouk. Vstopil je v državno službo in postal tajnik v notranjem ministrstvu. Ker je izprevidel, da sedanja naša mehanična pisava ne zadostuje vsem potrebam in da je zlasti prepočasna, je premišljeval, kako bi iznašel „brzopis“. Svoje novo pismo je preizkusil v bavarskem deželnem zboru in l. 1834. izdal svojo učno knjigo. Danes je njegov sestav prenešen že v vse kulturne jezike, seveda povsod primerno izpremenjen. Štejemo sedaj že skoro 2000 stenografskih društev z več nego 70.000 člani, brez neštivilnih drugih njegovih pristašev, ki umevajo naglo bežečo besedo ujeti in ohraniti na papirju.

Böhmische Autoren. Tvrška J. Otto v Pragi je začela izdajati obširno knjižnico z naslovom „Böhmische Autoren“. V njej bode priobčevala v dobrem nemškem prevodu najboljša češka književna dela. Prva knjiga bo obsegala Jiraskov zgodovinski roman „Psohlavci“.

Med Eskimi v Grönlandiji se je pojavil književnik Lars Möller, ki je otvoril v Sodthaabu tiskarno, pričel izdajati knjige in uvel tudi že fotografijo v Grönlandijo.

Vulkanizem in solčne pege. Veščaki so že davno trdili s precejšnjo gotovostjo, da je neka zveza med ognjeniki in med solčnimi pegami. Zapazili so neki paralelizem med obema prirodnima pojavoma že med leti 1818 in 1840. Od leta 1840. do 1875. so še bolj pazili in spoznali, da so ognjeniki na zemlji najbolj nemirni takrat, kadar je na solncu najmanj peg. L. 1901. je bilo število solčnih peg najmanjše v teku 28 let, torej v dobi sedmih period. Srednja doba med minimom in maksimom solčnih peg znaša namreč 11-13 let. Tudi Vezuv je bil jako nemiren v zadnjem času. Pozimi med l. 1900. in 1901. se je na njem dvignil 40 m visok strm bljuvalni stožec.

„Bibliothèque française.“ Poljski izgnanci v Parizu so pod vodstvom Mickiewiczem v Parizu ustanovili poljsko knjižnico, katera je vsled požrtvovalnosti poljskih rodoljubov narastla na 100.000 knjig. V njej so zbrali tudi mnogo dragocenih rokopisov. Ker so se razmere izpremenile, se je poljsko književno društvo v Parizu razšlo in zapustilo to knjižnico krakovski akademiji. Ta je sprejela te knjige